

A forgalmi adó mint zaklatóeszköz.

A forgalmi adó magában sulyos teher minden kereskedőnek még akkor is, ha az utolsó fillérig át tudja hárítani vevőjére. A végrehajtási utasítás megköveteli, hogy a bevételi naplóba, mindennap összegezze és mindennap ragassza be a könyvbe a bevételezett összeg után járó forgalmi adót kitevő bélyegeket. A gyárosnak és nagykereskedőnek, aki megfelelő, az írásos munkákat alaposan érítő személyzettel dolgozik, is nagy megterhelése a nyilvántartásnak ez a módja. A kiskereskedő, a szatócs azonban ennek a rárótt föladatnak egyáltalán nem tud megfelelni.

Sok olyan kiskereskedő van az országban, aki maga szolgálja ki vevőit, legfőleg ha családtagjai segítenek neki. Napi bevétele számos apré tételből — legtöbbször egy-két koronából — tevődik össze. Hogy vevőit különösen az erősebb forgalmu napokon, mint hetivásárok napján, szombaton, ünnep előtt való napon, valahogyan ki tudja szolgálni, a kelendőbb cikkek közül, sóból, lisztből, cukorból, stb. előre kell $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1 kg-os esomagokat készíteni. Ha tele van az üzlet, még így sem tud eléggé vigyázni arra, hogy egyik-másik vevő fizetés nélkül meg ne lépjen. Hogyan vezessen be az ilyen kereskedő minden egyes tételt a könyvbe? Hiszen ha hat keze volna, sem győzné a munkát, amely üzlete folytatásához okvetlenül szükséges. Arról nem is beszélünk, hogy akad olyan kiskereskedő is elég szép számmal, aki még akkor sem képes az ilyen feljegyzés vezetésére, ha van arra elég ráérő ideje. Még ami-

kor hitelbe ad valakinek valamit el, azt is olyan kezdetleges módon jegyzi föl, hogy azon csak maga tud eligazodni.

És éppen kisebb vidéki városokban és falvakban, ahol a legtöbb az ilyen nem éppen akadémiai műveit segítő kereskedő, dolgoznak legbuzgóbban azon, hogy az „adóesalókat” leleplezzék. A szabályos, nyugodt ellenőrzés is alig lehetséges a kereskedőknek kínos zaklatása nélkül, de a hivatásuk magaslátán álló detektívek egyenesen mesterek abban, hogyan lehet a nekik kiszolgáltatott kereskedőt úgy megzaklatni, hogy minden körülmények között rá lehessen sütni az adócsalást. Egy előfizetőnk panaszolja, hogy nála nyugodtabb napokon, amikor gyöngében megy az üzlet, még soha senki sem érdeklődött a forgalmi adó lerovása után: de már többször megtörtént, hogy hetivásáros délelőttökön a detektívek elfogdosták az üzletből kijövő vevőket, kikérdezték, mit és mennyiért vásárolt. Amikor így elég adatot gyűjtöttek össze, négyen-öten beállítanak a vevőkkel zsúfolt boltba és követelik a bevételi naplót. A kereskedő ahelyett, hogy vevőit kiszolgálja, kénytelen odaállni velük és beigazolni, hogy a detektívek által kinyomozott minden egyes tétel be van könyvébe vezetve.

Nem hisszük, hogy a törvény és a végrehajtási utasítás megszövegezőjének ez a türehtelen, a kiskereskedő egzisztenciáját egyenesen letörő zaklatás lett volna az intenciója. Még kevésbé hihetjük, hogy az ilyesmi a pénzügyminiszter tetszésével találkozhat. De biztosíthatjuk

hogy ez, sőt még vadabb dolog is megtörténik.

Megesett pl. hogy egy cipőkereskedő üzletét akkor szerencsétlenül őt detektív, amikor annyi volt ott a vevő, hogy alig győzték őket kiszolgálni. Előszedették a bevételi naplót, tételtől-tételre megrevídiálták és amikor mindent rendben találtak, a kereskedő számlái alapján formálisan leltározták a készletet és kisü-tötték, hogy két pár cipő nincs rak-táron, a bevételi naplóba nincs be-vezelve az ára. Hiába hivatkozott a kereskedő arra, hogy azt a két pár cipőt bizonyosan ellopták — az eljárás megindult. A jóhiszemű, ár-tatlan, sőt károsult kereskedő feje-felett ott függ az adóesalás Demok-le-kardja. És ha végeredményben meg nem vonják talán tőle az ipar-engedélyt, nem büntetik meg az „eltitkolt” adóalap ötvenszeresére, sőt talán még még le sem zárják: a büntetés elég szigorú lesz. Hete-kig kell szorongania, hogy mégis valahogyan rásütik a nagy bünt.

Igy kezelni az adófizető polgá-rokat talán mégsem lehet! Az a ké-relmünk a kiskereskedők ezreinek nevében a pénzügyminiszter urhoz, kegyeskedjék a hézagos végrehaj-tási utasítást a kiadandó egységes

végrehajtási rendeletben oly értelmű intézkedéssel kiegészíteni, hogy az a kiskereskedő, aki két segédnél [családtag nem számíthat segédnek] kevesebbel folytatja üzletét, az ed-digi forgalmi adatok alapján meg-határozandó átalányösszegben ró-hassa le a forgalmi adót. Az áta-lányozást rövid úton, akár előszóval is lehessen az illetékes pénzügygaz-gatóságnál kérelmezni és amennyi-ben az három nap alatt megokolt elutasító végzést nem ad, a kérelem teljesítettnek vélemezendő.

Az államkincstár jövedelme így egy árva fillérrel sem lesz kisebb a kiskereskedők pedig a türehtelen és indokolatlan zaklatástól megszabadulnak. De ha a pénzügyminisz-ter érthetetlen okokból nem haj-landó az ilyen kis üzleteknek meg-engedni, hogy a forgalmi adót áta-lányozás alakján róhassák le, mentse fel őket legalább az alól, hogy min-den 1—2 K-ás tételt külön-külön vezessék be azonnal, ha még olyan tele van is a bolt. Legyen elegendő, hogy az ilyen kiskereskedő napi bevételét naponta egy összegben mutassa ki a bevételi naplóban és a heti összegezés szerint ragasz-tassa be a megfelelő összegű for-galmi adóbélyeget.

Ahol a föld alatt van a határ

Gömörme gyében a világhírű agg-teleki csepkőbarlangnál úgy vonul el a trianoni békehatár, hogy a barlang bejárata magyar részen, a barlang területe pedig egyrészt Cseh-szlovákiában fekszik. A esetek most a magyar kaput is követelik, de mert nincs reményük, hogy egyhamar hozzájutnak, elhatározták, hogy az

ő részükön is júnak egy bejáratot, hogy a barlangba juthassanak. Ez nem lesz rossz. Majd, ha össze-vezünk, nem csak a levegőben, földön és vízen, hanem a föld alatt is lesznek közöttünk csatározások. Ilyet a világtörténelem még úgy sem produkált.

Magyarországnak gyűlöletországából Kossuth országává kell lennie.

**600 napra szóló Gallay-féle
forgalmi adókönyv
100 koronáért kapható
lapunk nyomdájában
Forgách-utca 4. szám alatt.**